

De kosmonauten Michiel en Thomas overtuigden ons er van dat geschiedenis echt boeiend kan zijn! Met vermoeide spleetogjes vertelden ze ons hoe trots ze wel zijn met de grote erkenning die ze krijgen voor hun theaterstuk.

Tijdens ons bezoek aan de redactie kwamen we van alles te weten over het reilen en zeilen van de TAZette. Over hoe ze gemaakt wordt, wat de belangrijkste onderwerpen zijn... De TAZette redactie, die bestaat uit Joeri, Evelyne, Katrien en Maarten, doet al drie jaar mee en kent TAZ ondertussen door en door. Altijd handig om de nodige roddels te verzamelen, die dan de volgende dag in de TAZetteklap belanden.

Een uitnodiging van ridder Jan en ridder Marc konden we zeker niet afslaan! Via doe-gerichte opdrachten kwamen we veel te weten over improvisatie! We vonden het echt heel leuk!

Onder goedkeurend oog van het hele keukenteam ontdekten we hoeveel er komt kijken bij de organisatie van een cateringtent op het festival.

Onze eigen Mu-zee-um-lokalen beleefden we even op een andere manier tijdens een fragment uit de *Nomaden 2*. Anneleen en haar team maakten ons in het gesprek nadien duidelijk hoe ingewikkeld relaties kunnen zijn.

Centrale gast Arne Sierens gaf in een 'gang-gesprek' toelichting bij de keuzes die hij maakte als curator van TAZ. Bij de start van de repetities van zijn theaterstukken staat nog geen letter tekst op papier... spannende en boeiende repetitiemaanden dus!

Onder een aangenaam zonnetje beantwoordde Gabriel Rios een overvloed aan vragen. Als curator muziek bracht hij een grote diversiteit van muziekgenres onder het licht. Topper voor hem was het optreden van zijn vader in Club Terminus. 'Niets is wat het lijkt!' blijft bij ons hangen!

TAZETTE '08

EDITIE#09

VR 08/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLAERT, VAARTDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Liefste TAZette-lezer, Soms denk ik dat we leven in een droom. Wij van de TAZette-redactie geloven graag dat u reikhalzend uitkijkt naar elk nieuw nummer van onze bescheiden publicatie, die u leest met de gretigheid van een vlucht duiven op een handvol broodkruiden. Wij halen ons soms het beeld voor de geest dat u drummend in de rij moet staan voor uw dagelijkse lichting verse achterklap en kritische bepeinzingsen, die u dan smullend en likkebaardend tot u neemt.

Die droom zou wel eens aan diggelen kunnen liggen. Want U bent eigenlijk sceptisch en kieskeurig wat uw leesvoer betreft. Langs alle kanten horen wij geruchten waaien over de rol van de TAZette op het festival. Zijn wij te hard voor de artiesten? Vindt u ons onfair of net veel te lief? Voelt u zich onbevredigd over de inhoud van het krantje? Gisteren kregen we een opsteker – eigen roem stinkt – van de Klara-blog, die de TAZette bejubelde als de betere festivalkrant. Maar wat vindt u? Wij publiceren graag uw reacties (die u kan mailen naar dagkrant@tartart.be) in het nummer van morgen – tevens de laatste dag van het festival. Jawel... het einde nadert. *Après nous le déluge*. Geniet, geniet.

Jong Theater

Nomaden 2: Onbewoonbaar verklaard

Onbewoonbaar verklaard is een solo van Ritsstudente Anneleen Cnudde, die begon in de theaterateliers van Kopergieterij en na haar studies filosofie opnieuw de theaterdraad oppikte. Het creatieproces van *Onbewoonbaar verklaard* is volgens de brochure niet zonder slag of stoot verlopen. Zo werd de tekst kort voor de eerste opvoering nog door de maakster herschreven en viel één tegenspeelster af, blijkbaar voor de prijs van drie nieuwe tegenspelers. Dat kan getuigen van faalangst of van jonge grilligheid, maar theatermaken is zoeken en herbeginnen en de herwerking à la limite getuigt van lef – Cnudde wil haar verhaal juist vertellen. We willen haar dan ook vergeven dat de nieuwe *Onbewoonbaar verklaard* niet verder is gekomen dan een schets, een theateroefening uit de losse pols.

We bevinden ons aan Cnuddes ontbijt tafel, vroeg 's ochtends op de dag die ze al zo vaak heeft proberen vooruitschuiven maar die nu eindelijk onafwendbaar aangebroken is: de dag dat ze verhuist, een oud huis, een minnaar en een echtgenoot achterlatend voor een nieuwe relatie. Zoals vaak is het afscheid bezegeld met een hartstochtelijke vrijpartij de nacht ervoor, en wat aan de ontbijt tafel een sigaret rookt is een vat vol twijfels, melancholie, spijt en tederheid. De geur van een lichaam en vertrouwde rituelen plakken zoveel harder dan grote liefdesverklaringen. Herinneringen spoken rond in de keuken, of drinken gezellig een kopje koffie mee. De intrede van de nieuwe vriend, blakend van zelfvertrouwen, komt als een *wake-up call*.

Niets bijzonders zou je zeggen, en dat is het ook exact: niets bijzonders. De beschouwingen waartoe Cnudde ons oor leent hebben niet bepaald veel om het lijf: het zijn erg persoonlijke en nogal clichématige mijmeringen – *Love me, love me, say that you love me*. Wellicht ongewild grappig zijn Cnuddes mede- en tegenspelers: de nieuwe vriend, het oud lief, de ex-echtgenoot (Karel-Willem Delrue, Rasmus Van Heddegem, Yannick Joos) – ze lopen er maar wat bij, alsof Cnudde ze even tevoren van straat geraapt heeft, van nul en generlei belang. Toch wordt dit on-bijzondere verhaal verteld met een bijzondere naturel waar je voor valt. *De bric-à-brac* in encenering en spel verlenen deze pretentieloze solo een soort rommelige charme. We zijn *Onbewoonbaar verklaard* nu al vergeten, maar er rest een vage glimlach op ons gezicht.

(Evelyne Coussens)

Uitgelachen aan Zee

Voel u gerust aangesproken. Han Solo in *Racist*: 'Ik ben een bewuste vrijgezel. Dat wil zeggen dat ik mij er bewust van ben waarom ik vrijgezel ben.'

Foto: Kristien Verhoeven

TAZETTEKLAP

'Een acteur die z'n eigen kwijl controleert, dat hadden we hier nog niet gezien. Da's *chapeau*.' NTGent-dramaturg Jeroen Versteede doet z'n hoed af voor Jonathan Capdevielle, de acteur uit *Jerk* van Gisèle Vienne.

Gerd van de zakelijke cel heeft een terminaal stadium van luiheid bereikt en hij beseft het dan nog ook: 'Jeezes man, ik drink gewoon koffie omdat het zo lang duurt om water te tanken.'

Iemand heeft de *backing vocals* gebekt, maar de *backing vocals* nog niet gevogeld.

Anonieme techniker 1: 'Vanmorgen wou ik wel opstaan, maar mijn hoofd bleef liggen.'

Thomas DM (met kater) tegen Veerle, bij het aanschuiven in de catering tent: 'Zie jij ook witte schildpadden vliegen?'

Niet enkel de mannen van *Koltwarkosmos* geven nachtelijke performances. Enkele dagen geleden betraptten wij Johan De Smet (artistiek directeur van Kopergieterij) om 5u 's ochtends op een gewaagde *slapstick*-act op de helling van de Peda. Tot drie maal toe trachtte hij zijn koffer naar boven te krijgen, maar werd telkens opnieuw door de zwaartekracht overwonnen. Hoogtepunt van het optreden was een salto van de koffer die bijna *mortale* was.

Jong Theater

Koldereske dwaaltocht in een woud van mannen
Welkom in het bos

Dora en Fannie, twee seutige jongedames, zijn verloren gelopen in een donker bos. Beroofd van hun creditcard en niet voorzien van enige overlevingsmiddelen, zetten ze de zoektocht in naar Dora's man Edward. Het wordt een knotsgekke nacht vol maffe personages, seksuele geestigheden en hilarische plotwendingen. Met *Welkom in het bos* demonstreren vijf tweedejaars theater performers uit Maastricht hun komisch talent, met als inzet een kluchtige, snelle voorstelling waarin zowel spelers als publiek zich kostelijk amuseren.

**'Dora en Fannie worden heen en weer
geslingerd tussen overspannen geilheid en
truttige preutsheid'**

Het uitgangspunt van *Welkom in het bos* herinnert vaagweg aan Shakespeares *Midzomernachtsdroom*: twee vrouwen in een nachtelijk woud, verstrikt in amoreuze perikelen, lopen een legertje fantastische figuren tegen het lijf, die hen meesleuren in een wervelwind van verwarrende ontwikkelingen. Eerst is er de faun, een timide boerenkerel die zich bij momenten ontpopt tot een erotisch duiveltje. Het gesprek met Fannie kraakt van de dubbele bodems. Wanneer de onbeholpen versierder weinig verlichte denkbeelden over de positie van de vrouw verkondigt, houdt Fannie het wijselijk voor beken. De volgende etappe is een geslachtsloze elf, die smeekt om zijn oude, zieke koning te helpen. 'U wilt gewoon neuken' antwoordt Dora botweg. Na de elf per ongeluk uit weg te ruimen, kloppen Dora en Fannie aan bij een boshut, waar ze kunnen overnachten voor de prijs van een dolle avond seks. De jongeman aan de deur wordt tot op het bot uitgevraagd over zijn specifieke fantasieën en vervolgens murw geslagen met handtassen. Het is een zich herhalend patroon in de voorstelling: Dora en Fannie worden heen en weer geslingerd tussen overspannen geilheid en truttige preutsheid. Een arrogante priester met een licht borderline-issue weet hen te verleiden om samen de nacht door te brengen in de natuur. Het leidt meteen tot jaloerse tafereel tussen Fannie en Dora, een hint naar latere ontwikkelingen. De plot gaat in een stroomversnelling wanneer Dora vast komt te zitten onder een boom, een penibele situatie waarin ze eindelijk haar man ontmoet, die haar na een uitgebreide tongzoen gewoon dumpt. De voorspelbaarheid dat dat eigenlijk voor haar trouwe vriendin Fannie gebeurt, houdt de stroom van koldereske situaties en personages niet tegen. Een oude, gebochelde huisloof met een pannetje eten – alweer een illustratie van de gedienselijke rol van de vrouw – wordt opgevolgd door Fannies verwende zoon die klaagt over ongewassen kleren en honger. *Welkom in het bos* stapelt seksistische clichés torenhoog op elkaar. De rode draad van de voorstelling is de wellust van de hoofdpersonages, die elkaar zonder verpinken een mes in de rug steken. De tekst bulkt van grappige twists en onnozelheden en de timing van het gezelschap zit strak. Voor wie een vederlichte komedie goed kan smaken, is *Welkom in het bos* een aangename pretentieloze verstrooiing.

**Welkom in het bos/Nomaden 2, vanavond om 20u.
Vertrek aan het stationsplein.**

Foto: Kristien Verhoeven

Jong Muziek

Duinker in Club Terminus

Gedichten op muziek zetten, het lijkt evident, maar dat is het niet. Nu en dan levert het kleine juweeltjes op, waarbij muziek en tekst elkaar aanvullen en zelfs versterken. Dan denken we heel spontaan aan wat John Cale bijvoorbeeld deed met het machtige 'Do Not Go Gentle Into That Good Night' van Dylan Thomas, maar veel vaker loopt zo iets faliekant af. Een gedicht is nu eenmaal geen liedjestekst en omgekeerd. Poëzie heeft haar eigen ritme en cadans en net daar loopt het al eens scheef als je die per se in een akkoordenschema wil wringen. We hielden dus ons hart vast voor de Amsterdamer Maarten Duinker, die voor de teksten van zijn liedjes ging grasduinen in het oeuvre van voornamelijk Nederlandse dichters zoals Martin Slauerhoff, Bart Chabot, Bert Schierbeek en Gerrit Komrij. Het idee om creatief aan de slag te gaan met hun werk is op zijn minst verdienstelijk te noemen, alleen pakte het echter, om voornoemde bedenkingen, niet altijd even goed uit. Aan de kwaliteit van de teksten ligt het natuurlijk niet. Duinker koos zowel naar vorm als naar inhoud voor zeer uiteenlopende en knappe poëzie en af en toe werkte dat. Het bluesy 'Eiland in de winter' van Schierbeek, het sfeervolle 'Koude oorlog in mijn hoofd' van Chabot en de bis, het zeer charmante 'Teder lied', op een vertaalde tekst van Rainer Maria Rilke, waren stuk voor stuk goede nummers en ook de samenzang met Lotte Van Dijck, die hier eerder deze week al aantrad, in Komrij's 'Alles blijft' was best te pruimen. De rest bleef echter wat steken in goede bedoelingen. Vaak ook zou een andere muzikale omlijsting, met bijvoorbeeld piano en contrabas, de nummers én de teksten wellicht meer tot hun recht doen komen. Enfin, ook al leefde Duinker zich zeer in in zijn nummers, het kon doorgaans niet verhullen dat dit *au fond* geen songs waren, maar gedichten waar, met wisselend succes, muziek bij werd bedacht.

(Maarten Vandenbussche)

Publieksreacties

'Ik vond het prachtig. Het samenspel van de muzikanten was om vingers en duimen bij af te likken. Ze voelden elkaar echt aan. Bovendien was de klank uitstekend. Ik heb er echt van genoten, van begin tot einde.' (Johan, 53 jaar, uit Wevelgem, na Quilombo)

'Het is realiteit, kinderen die hun ouders verliezen en niet meer verder kunnen – hier wordt het met de lach gebracht, maar het stemt toch tot nadenken.' (Viviane, 62 jaar, na het zien van *Vocht*)

'Zo voorspelbaar!' was de commentaar van M.V.s ouders, terwijl ze bij *Global Anatomy* voortijdig de zaal verlieten. Het wordt inderdaad een beetje afgezaagd in het Vlaams theater dat acteurs om de haverklap met hun bloot gat in de boter gaan zitten en ermee over de scène schurken.

Uit de mailbox: 'Gisteren hebben mijn vrouw en ik in de Kursaal Cie Cecilia met *The Broken Circle Breakdown featuring the Cover-Ups of Alabama* mogen meemaken. Dit was echt schitterend. Van de eerste tot de laatste seconde was dit geslaagd. Originele formules, ijzersterke bezetting op elke positie, vakmanschap en bezieling, een verdomd breed register aan emoties werd aangesproken, van tragiek naar humor en terug in 15 seconden, ferme teksten, hersenen en hart, heel mooi opgebouwd, evenwichtig maar zeer beweeglijk, mooie interactie tussen de spelers, band met publiek, etc. Echt, *chapeau* (en dat is 't geval met die Stetsonhoeden) over de ganse lijn. We hebben er veel deugd van gehad. Had zin om na de voorstelling zowel een welgemeend proficiat te zeggen als om de hoofdrolspelers eens goed vast te pakken. Groet!'

'Wij vonden het zeer goed', zijn Francine (53) en haar echtgenoot Herman (60) uit Oostkamp het roerend eens over Duinker. 'Hij bracht deze nummers met heel veel gevoel. En alles was ook aardig goed te begrijpen. We lezen veel poëzie en de meeste teksten waren ons wel bekend.'

'Mama, dat was nu echt eens een mooi stuk.' (Ben, 6 jaar, na *Carpetland* van Theater Froe Froe)

TAZ-BAD '08

Gedurende vijf dagen beleefden 16 jongeren TAZ achter de schermen: ze kregen een TAZ-BAD. Dit was één van de vier workshops van Mu-zee-um in samenwerking met TAZ 2008. De andere workshops waren de theaterweek met voorstelling deze namiddag om 15u in het Koninklijk Atheneum, de circustechnieken met voorstelling vanavond om 20u als voorprogramma op de en TAZ op stelten.

Jongeren uit Oostende en het verre binnenland gingen praten met acteurs, kregen te horen wat er allemaal komt kijken bij het geluid en de belichting tijdens een voorstelling, maakten op verschillende locaties voorstellingen mee... Het enthousiasme was zo groot dat ze op woensdagochtend om 5 uur 's ochtends half slapend naar mistige kosmonauten gingen kijken. Ook in de keuken, in de redactieruimte van de TAZette, tijdens de info over communicatie waren ze een en al aandacht. In een onverwachte workshop van theater Inspinazie konden ze ridderlijk improviseren. We willen graag al diegenen bedankten die in de loop van deze (drukke) week toch tijd maakten om dit TAZBAD te doen slagen.

Bedankt! De TAZ-Bad club

Zakelijk leider Stefan Tanghe leidde ons in in de wondere wereld van Theater Aan Zee! Eén en al oor voor de cijfertjes!

Onze eerste acteur op het programma is Johan Heldenbergh. Zijn leukste film is *Steve + Sky*. Hij gaat niet naar de kapper omwille van zijn beroep... 'dat ze op de set met mijn haar doen wat ze willen!' Als je Johan ziet met heel lang haar dan wil dat zeggen dat hij heel lang geen toneel of film meer heeft gespeeld.

Voor de technische kant van TAZ gingen we ten rade bij Bartje Duvel. Hij toonde ons alle technische aspecten van een theaterstuk in de Victoriazaal... waar vanuit het niets een volledige theaterzaal tevoorschijn werd getoverd!

Artistiek leider Luc Muylaert leidde ons rond in de grote tent. Café Koer, waar alles klaargemaakt werd voor het eerste Beatles-optreden van Gabriël Rios. In zijn vroeger leven was hij een man van de techniek en hij kon ons dus zonder enig probleem elk knopje van het mengpaneel uitleggen... Hij nam ons zelfs mee tot in de VRT-wagen!

Gert Dupont, poppentheaterspeler bij Froe-Froe, toonde ons hoe hij poppen in latex maakt. Geboeid door zijn stuk *Nino* hadden we een leuk gesprek over theater, kinderen, Froe Froe, brabbeltaal ...

Best of TAZ-fotografen

Familiepark

Zoeken naar Alberiek in het Leopoldpark
Groetjes van Briek!

Probeer het maar eens: wie bij zijn grootouders of overgrootouders de naam 'Alberiek Vierstraete' laat vallen, zal hun ogen zien oplichten. 'Briek' was een kindsterretje dat begin de jaren zestig - de hoogdagen van BRT en kleuren-tv - een hype was, tot het kereltje op een dag op verdween en op korte tijd in de vergetelheid raakte. Journaliste Annick Lesage en illustrator Pieter Gaudesaboos raakten gefascineerd door het tragische verhaal, en gingen op zoek naar Briek.

Toen Briek op het toppunt van z'n roem stond waren jullie nog niet eens geboren. Hoe zijn jullie zijn geval op het spoor gekomen?

Pieter Gaudesaboos: 'Dat is supertoevallig gebeurd. Ik ben behalve illustrator ook een verwoed verzamelaar, en op een rommelmarkt begon ik in een oude doos te snuisteren. Ik vond vier kleine prentenboekjes van Briek, die deel uitmaakten van een reeks van twintig. Ik ben op het internet beginnen surfen, op zoek naar meer spullen van Briek. Ik vond eigenlijk niets, behalve een klein metalen snoepdoosje op eBay. Te traag om te beslissen, werd het voor m'n neus weggekocht. Ik heb toen m'n stoute schoenen aangetrokken en contact opgenomen met de verkoper. De koper van het doosje bleek Annick Lesage te zijn.'

Jullie aasden dus allebei op hetzelfde item?

Annick Lesage: 'Ja. Bij Pieter was dat toevallig, ik was al een tijdje bezig met een onderzoek naar Briek. Bij de radio - ik werk voor de radio - was ik in het archief gestoten op een heel kort maar intrigerend nieuwsberichtje: een presentator had het over het feit dat het veertienjarige kindsterretje Briek Vierstraete nog steeds spoorloos was. Dat triggerde me wel, want ik had nog nooit van die hele Briek gehoord.'

Pieter Gaudesaboos: 'Ik ook niet. Achteraf gezien is dat merkwaardig, als je ziet hoe veel er over en rond dat jongetje verschenen is, dat wij nauwelijks een generatie later daar niets meer over weten. Zijn roem heeft natuurlijk maar kort geduurd, zo'n twee jaar.'

Dat zegt wel iets over de vluchtigheid van tv-roem.

Pieter Gaudesaboos: 'Inderdaad. Annick lichtte me in over haar onderzoek naar Briek, en toen ik dat verhaal hoorde, raakte ik geïnteresseerd. Ik ben naar het foto-archief geweest van de VRT. Er bleken ooit twee dozen geweest te zijn, boordevol materiaal over Briek, maar die waren spoorloos. Dat vonden we heel vreemd. Er zijn een aantal rare toevalligheden, die op zich misschien niets betekenen, maar als je ze naast elkaar zet krijg je wel het gevoel dat er iets aan de hand is.'

Wat hebben jullie precies ontdekt?

Annick Lesage: 'Dat die jongen ontdekt werd door een soort 'manager' bijvoorbeeld, Roger Crombeen, die onmiddellijk had gezien dat Briek een speciaaltje was.'

Op welke manier?

Annick Lesage: 'Om te beginnen zag hij er nogal bijzonder uit.'
Pieter Gaudesaboos: 'Hij was eigenlijk een beetje gehandicapt - het was een klein mannetje met een grote, bolle kop en veel te korte armpjes, veel te korte beentjes. Briek was sympathiek maar vooral heel talentrijk: hij kon bijvoorbeeld heel goed zingen en fantastisch tekenen. Dat had die Crombeen gauw gemerkt. Alle merchandising die tijdens Brieks carrière rond hem verscheen, ontwierp dat mannetje zelf.'

Annick Lesage: 'De mensen die in die tijd bij de VRT zaten zoals Tante Terry, Paula Semer en Zaki, hebben hem goed gekend. Wij hebben met al die mensen gesproken. Zij waren eigenlijk wel verrast dat er na al die jaren opnieuw iemand naar Briek vroeg, en ze hebben mooie dingen over hem verteld.'

Pieter Gaudesaboos: 'Paula Semer was zijn grootste steun, geloof ik. Haar heeft Briek ontmoet toen hij voor het eerst rondliep in dat grote BRT-gebouw, op zoek naar de toiletten. Sindsdien ging zij iedere keer kijken als hij een optreden had.'

Annick Lesage: 'Paula is altijd een beetje een moederfiguur geweest voor Briek.'

Wat dan met Brieks eigen familie?

Annick Lesage: 'Dat ligt een beetje moeilijk. Doordat Briek wat mismaakt was, was hij het zorgenkindje van zijn moeder. Tot z'n elfde ging hij naar school, daarna lukte school niet meer goed, maar z'n vader was onderwijzer, dus misschien kreeg hij thuis les. In ieder geval is hij na zijn schooltijd in de routine beland van twaalf stielen en dertien ongelukken, tot hij artistiek ontdekt werd. Vanaf dat moment is hij in Brussel gaan wonen, als veertienjarige in een flatgebouw, kan je nagaan. Gelukkig heeft de conciërge hem een beetje onder haar vleugels genomen.'

Vond Brieks moeder het dan niet erg om hem te laten gaan?

Pieter Gaudesaboos: 'Je moet dat goed begrijpen: Brieks moeder was zó blij dat haar zoon eindelijk op het goede spoor was, dat Brieks carrière voor haar het allerbelangrijkste was.'

Wat weten jullie over de verdwijning van Briek?

Pieter Gaudesaboos: 'Niet veel. Op een dag heeft de conciërge ontdekt dat hij niet meer in z'n appartement was, hoewel z'n cornflakes daar wel nog stonden - hij was er dus duidelijk 's morgens nog geweest.'

Waren er tekenen dat Briek ongelukkig was?

Pieter Gaudesaboos: 'Ik weet het niet. Als ik als illustrator z'n ontwerpen bekijk, meen ik wel een aantal signalen te ontwaren die in die richting zouden kunnen wijzen. Hij tekende vogeltjes in een kooitje, een ingeplakte vlinder... dat zijn allemaal subtiele dingen, maar als je ze naast elkaar legt vind ik dat er iets gezegd wordt over ontsnappen. Als je dan ook nog eens ontdekt wat dat jongetje, op zijn leeftijd, allemaal moest doen... en onder welke druk hij stond, onder meer door z'n moeder... dan is het bijna de logische conclusie.'

Annick Lesage: 'Ook de druk die uitging van zijn moeder mag je niet onderschatten.'

Briek zou volgend jaar zestig worden. Stel dat hij vandaag plots zou opduiken, wat zouden jullie hem vragen?

Pieter Gaudesaboos: 'Ik heb het gevoel dat er nog veel gaten zijn in wat we ontdekt hebben. Dat maakt het wel spannend natuurlijk, maar ik ben toch benieuwd of Briek ons verhaal zou bevestigen.'

Annick Lesage: 'En wat er met de rest van z'n leven gebeurd is.'

Wie meer weet over Briek, verhalen over hem gehoord heeft of Briek-merchandising in huis heeft, kan daar altijd bericht van geven op www.gaudesaboos.be.

Briek speelt nog vandaag om 14u in het Leopoldpark in de Theatertent.

Groetjes van Briek! gaat vandaag door van 14u45 tot 18u in het Leopoldpark in de Theatertent.

Foto: Kristien Verhoeven

Foto: Jules Gahide

Foto: Johan Van Eycken

In wijzerszin: Mo van Mo&Grazz, Koltwarkosmos, The Germans, De Legende van Woesterdam en Vocht.

Foto: Kristien Verhoeven

Foto: Thomas De Meyer

Kus

In Oostende heb ik de belangrijkste kus van mijn leven gegeven.

Misschien daarom dat telkens wanneer ik Oostende nader, er iets weeks in mij komt. Dat ligt aan het licht, zeker, maar ook aan die kus. Het ligt aan van alles, aan de mythe Oostende, aan de meeuwen, aan Ensor, Spilliaert, Permeke, aan Thierry De Cordier, kunstenaars die Oostende ver boven de zeespiegel hebben verheven.

Maar sinds enkele jaren is er die kus bijgekomen. Ik heb hem gegeven in het ziekenhuis. In het holst van een laatste nacht.

De vader heeft zijn jeugd in de buurt van Oostende doorgebracht en is in Oostende komen sterven. Soms denk ik, met mijn romantische kop: hij wil doodgaan in zijn West-Vlaams.

Na zijn jeugd heeft hij zijn gezin in de buurt van Brussel in het Nederlands en in het ons omgevende Frans grootgebracht. Toen dat alles achter de rug was, is hij hier komen terugwonen, in zijn taal, in zijn begin, in zijn enige tongval.

Ik geloof dat hij daar intens van genoten heeft: om zijn tong eindelijk niet meer dubbel te hoeven plooiën in het Beschaafd Nederlands van een vooruitgangsgeloof uit de jaren zestig-zeventig van de vorige eeuw, en weer zijn lichaamstaal te kunnen spreken.

Ik geloof dat er toen iets van hem afgevallen is.

Soms zei hij dan, als ik in zijn ziekenkamer binnenkwam, na de lange rit uit mijn eigen verre stad: *mo kikkekeriere*. Dan lachten we: twee verloren zonen samen in een ziekenkamer. Uit die kamer zag hij uit op de treinen die het station van Oostende verlieten en aandedden. Zijn leven was zelf zo'n trein geweest: vertrokken uit deze streek en uiteindelijk toch weer aangekomen.

Terminus.

Hoe een leven kan aflopen in een eb en een vloed. Hoe iets hem de laatste maanden tegelijk terugtrok in zichzelf en naar buiten bracht. Hoe meer zijn einde naderde, des te heviger zijn begin hem bezocht, in een toenemend West-Vlaams.

Uren kijkend naar de treinen hier in Oostende, moet hij teruggekeerd zijn naar het 'roetus', het routehuis, langs de spoorlijn, waar hij geboren was. Veel kon ik er meestal niet meer van maken, het was of de herinneringen almaar sneller en dringender door zijn hoofd gingen, zo net voor het einde.

Op een nacht kwam dan de telefoon uit het ziekenhuis: dat het tijd was om te komen. Hij was aan het gaan.

Koortsachtig ben ik uit mijn verre stad hierheen gereden, halfweg gingen de lichten op de snelweg uit en ik vreesde het ergste. Zo bijgelovig wordt men in zulke momenten.

Maar ik geloof, ik zal altijd geloven, dat ik op tijd ben gekomen. Hij heeft mij niet meer gezien, hij heeft niets meer gezegd, zijn herinneringen, zijn West-Vlaams waren op, maar de kus die ik hem op zijn voorhoofd heb gegeven, hier een beetje verderop, het móét dat hij hem nog gevoeld heeft.

Op het voorhoofd zoent men inslapende kinderen en stervende ouders.

Daarom, dus, is het de belangrijkste kus van mijn leven geweest.

Zoals gisteren door Bernard Dewulf voorgelezen op Uitgelezen aan Zee.

Pick-up lines

Op algemene vraag, nog meer pick-up lines:

Thomas De Meyer (fotograaf): 'Zullen we een groepsknuffel doen met ons tweeën?'

Anonieme techniker 2: 'Ik zal uw licht zijn.'

Annelies Mommen (productie muziek): 'Check!'

Thomas De Meyer: 'Zijt gij misschien op zoek naar mijn lippen?'

Katrien Brys (TAZette): 'Ik krijg hartkloppingen van u.'

Foto: Kristien Verhoeven

FRIETEN!

In frituur **'t Hazegras** (straat voor de Delhaize) krijg je op vertoon van je TAZ-medewerkersbadge 1 gratis friet + saus naar keuze, en dat tussen 17u en 20u. Smikkel ze!

Red Sound District - Fregatstraat

Vandaag: Brahim, Lady Linn, Jan De Campenaere (Venus in Flames), Anton Walgraeve, Wannas Capelle (Het Zesde Metaal), Lazara Rosell Albear, Helder Deploige, Annelies Tanghe (Iza). Het *Red Sound District* is open tot 21u en niet tot 20u, zoals verkeerdelijk in de brochure staat.

Naakt - Lucas De Man

Wegens stemproblemen van een van de acteurs zijn alle voorstellingen nu afgelast. De tickets worden terugbetaald via overschrijving.

Ridder Marc en Ridder Jan

De Riddershow is back van nooit weggeweest! *Riddershow by Night*, van Inspinazie All Round, kan je vanavond nog om 21u zien in het Leopoldpark, of bij slecht weer in het Atheneum. De voorstelling *Kleine Arthur, Grote Koning* om 18 uur in het Leopoldpark wordt verplaatst naar het Koninklijk Atheneum (gebouw achter het Leopoldpark), Léon Spilliaertstraat 1.

El Tatto

Morgenavond speelt El Tatto Del Tigre om 21u30 ten dans op Café Koer. Vooraf, om 20u30, kan je er een heuse dansinitiatie gaan volgen, kwestie van niet genadeloos af te gaan tijdens het optreden. Gelieve ook *in style* te komen: heren, haal de brillantine en uw sjiekste Travolta-pak uit de kast, dames, etaleer die zwierige jurkjes. *Let's mambo!*

TAZette '08 : de betere festivalkrant

Krantjes op festivals. Soms lijken ze wat op schoolkrantjes. Soms zijn ze wat studentikoos. Niet zo met het krantje dat elke dag verslag doet van het reilen en zeilen op Theater Aan Zee.

Toegegeven, voornamelijk doet TAZette met zijn dubbelgevouwen A3-formaat denken aan de gestencilde magazines van weleer. Maar inhoudelijk en stilistisch is het een plezier om te lezen.

Een minimale redactie (4 vrijwilligers) schrijft recensies over de jongerenvoorstellingen die nergens anders in de media kritisch onder de loep worden gehouden. Decuratoren komen regelmatig aan het woord om een stand van zaken te geven. Bernard Dewulf publiceert er de column in die hij de dag voordien voorlas op *Uitgelezen aan Zee*. En af en toe ontstaat er een kleine polemiek. Zo schreven twee redactieleden elkaar vandaag een weloverwogen, spitante brief omdat ze het niet eens waren met elkaars reactie na het zien van *Stockholm*, een voorstelling uit de Jong Theater reeks. Het resultaat is een briefwisseling waarin niet alleen de voorstelling heel helder wordt voorgesteld, maar waar zowel voor- als tegenstanders aan hun trekken komen, al was het maar met de tekst op zich.

En voor wie dit niet overtuigend genoeg is, heeft de vrolijke redactie van TAZette er nog een miniroddelrubriek en een mopjesrubriek 'Uitgelachen aan Zee' aan toegevoegd.

Gelezen op tiresias.klara.be, de theaterblog van Karlien Vanhoonacker, 06.08.2008

Foto: Johan Van Eycken

Foto: Kristien Verhoeven

Nomaden 2: Wij doen een koortsdroom

Wij doen een koortsdroom prijst zichzelf aan als 'Drie monologen voor de prijs van één' – een slogan waar we wat beducht voor zijn. We houden niet zo van theatrale *family packs* en we vragen ons bij zo'n constructie meestal af vanuit welke noodzaak die monologen dan wel samen op scène staan, in weerwil van wat hun aard is, behalve dan het feit dat je twee klank- en lichtmannen uitspaart. Het geheel moet in dat geval wel degelijk de som der delen overstijgen, en dat is in het geval van Roeland Hofman helaas anders. De existentiële eenzaamheid die *Wij doen een koortsdroom* wil oproepen wordt prozaïsch teruggebracht tot die van de drie acteurs die, worstelend met hun personae, roemloos ten onder gaan. Anne Gehring, Niels Kuiters en Janneke Remmers staan geïsoleerd op scène, en vertellen hun verhaal.

Kuiters slaagt daar het beste in. De krullenbol die vorig jaar indruk maakte in de bekroonde voorstelling *Cassius* van Lucas De Man en dit jaar te zien is in *Naakt* van dezelfde regisseur, pakt op scène. Zowel zijn dansante lichaamstaal als de ingetogenheid waarmee hij vertelt, maken stil. Afstandelijk-koel en zonder grote gebaren dissecteert hij z'n eigen geschiedenis, vertrekkend van een smoezelig jongetje en eindigend als piepjonge sterauteur, *totally fucked-up*. Kuiters lijkt geen voeling meer te hebben met dit verhaal, alsof het het zijne niet meer is - zijn successpookje heeft hem uitgeleefd en identiteitloos achtergelaten in het sprookjesbos.

In dat metaforische oord van dwaling (Dante, Shakespeare, Grimm) kruist zijn vertelling die van Anne Gehring, die als een opgejaagd hert aan- en afloopt, tas onder de arm en rokend pistool in de hand. Haar grote, opengesperde ogen verraden doodsangst. Wat heeft ze gedaan? Er was iets met een man, met een kind... Veel expressionistischer in haar spel dan Kuiters doet Gehring nog het meest denken aan sommige pop-artwerken van Roy Lichtenstein ('M-Maybe'). Haar verdwijnen en verschijnen suggereren de verschillende wegen die ze in haar hoofd tracht te bewandelen, en ze toetst haar kansen af in een schier eindeloze reeks vragen: Waarom voel ik me zo alleen? Is dit nu verwaald zijn? Waarom komt niemand me helpen? Maar het bos blijft stil onder een loodzware stilte voor de storm. Wanneer de vragen wanhopiger worden zoekt haar agressieve angst een uitweg richting publiek, in een hysterische *Publikumsbeschimpfung* vol zelfmedelijden die onze tenen toch zo'n goede vijf minuten doen krullen.

Dat is voorts de hele tijd aan het handje bij de monoloog van Janneke Remmers, die in een aantal brieven aan een 'Lieve jij' de demonen uit haar hoofd probeert te schrijven om, wanneer dat niet lukt, de pijn weg te snijden. De tekst bevat de obsessieve en morbide potentie die vaagweg herinnert aan Sarah Kane, maar wordt door haar vertolkster zo monotoon uitgewerkt dat elke huivering uitdeint in verveling. Enkel het fragment waarin Remmers minutieus beschrijft hoe ze met een scheermesje aan de slag gaat zorgt écht voor rillingen – de eersten van deze koortsdroom.

De drie verhalen snijden elkaar enkel op een verhalend niveau (kind van, zus van, moordenaar van...) – voorts zijn de personages van geen betekenis voor elkaar. Vergelijk, ietwat ambitieus, met meesterwerken als *Short Cuts* van Robert Altman: echt opwindend wordt deze film pas wanneer niet enkel de narratieve stukjes van de puzzel ineenvallen (wie kent wie?), maar ook de diepere betekenislagen (wat betekent wie voor wie?) plots sporen. Het tegendeel van deze diepgang heet steriel formalisme. De magie van het bos blijft uit, de koortsdroom blijkt een onschuldig griepaanvalletje te zijn.

(Evelyne Coussens)